

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυρέων μετ' αλλίων" Ακαδημίας "Αθηνών" (1935)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαὶ 800

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

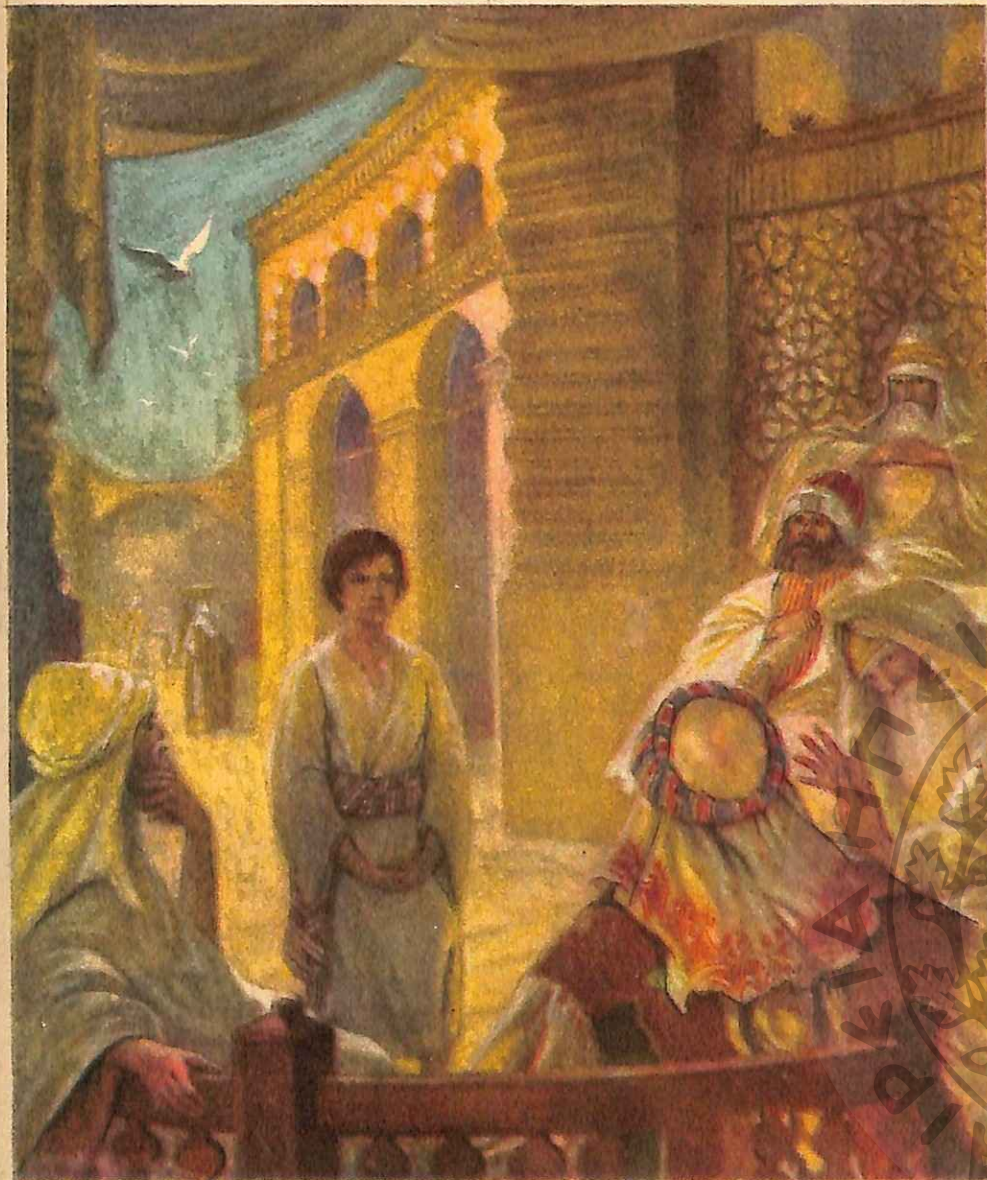
Ἀθήναι, 19 Ἀπριλίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 16

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΟΥ Κ. ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Πῆρε τέλος τὸ μεγάλο χρονιάτικο πανηγύρι τοῦ Γιεχωβά. Οἱ δπηρέτες τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντα κατέβαζαν τὶς γιρλάντες τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ ἱερὰ στεφάνια ἀπὸ τὶς ὑψηλὰς πύλες

καὶ τὰ δπέρθυρα. Οἱ πανηγυριστάδες, ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ εἶχε συρρεύσει ἀπὸ ὅλη τὴν Ἰουδαία, γύριζαν στὰ χωριά τους. Ἄντρες, γυναῖκες, παιδάκια ἦταν γεμάτοι ὅλοι οἱ δρόμοι.

Χοντρά βοτάνια, γαϊδουράκια, γκαμήλες. Πολύχρωμα χαλιά καὶ κάπου κάπου κανένα πολυτελὲς φορεῖο μὲ τοὺς ἄρχοντες προσκυνητάδες.

Γύριζε καὶ ἡ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσήφ. Τὰ πολύχρωμα πλήθος τοὺς ἐσπρωχνε, τοὺς παρέρσπε.

— Δὲ βλέπω τὸ παιδί, γυρίζει καὶ λέει ἡ Παναγία ἀνήσυχη. Καὶ ὅμως μαζὶ εἶχαμε ξεκινήσει.

— Κάπου θὰ ἀργοπόρησε κοιτάζοντας κανένα σχοινοβάτη. Ἄς τὸν περμέναυμε.

Παραμέρισαν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ περίμεναν. Περίμεναν καὶ ὁ μικρὸς Ἰησοῦς δὲν ἔλεγε νὰ φανῇ.

— Περίμενέ με μιά στιγμή νὰ ξαναγυρίσω στὸ Ναό, λέει ἡ Παναγία. Φοβοῦμαι μήπως μᾶς γυρεῖ μεῖσα στὸ πλήθος.

Γύρισε κι' ἐφαχνε ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ ποὺ ἐπαιζαν, ἐψέλναν ὕμνους. Δὲν ἦταν πουθενά. Προχώρησε στὴ μεγάλη στοὰ τῆς εἰσόδου. Ἐκεῖ βρέθηκε στὸ πιδ παράξενο θέαμα.

Μιά μεγάλη συντροφιά ἱερεῖς καὶ Νομομαθεῖς τοῦ Ναοῦ, καὶ στὴ μέση δρθίος ὁ μικρὸς. Πλησίασε ἡ Παναγία.

Οἱ μεγάλοι δὲν ἐπαιζαν μὲ τὸ παιδί. Σωζήτουσαν μαζὶ τοῦ σοβάρᾳ γιὰ τὸ Νόμο τοῦ Μωϋσή, γιὰ τὴ παντοδυναμία τοῦ Γιεχωβά, γιὰ τὴν ἠθικὴ σημασία τῆς ζωῆς. Καὶ οἱ ἱερεῖς ἀκούγαν τὶς ἀπαντήσεις τοῦ παιδιοῦ, καὶ χαμογελοῦσαν μὲ θαυμασμό καὶ χάρειναν τὰ γένεια τους. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ φεγγελοῦσε, στὰ καστανόξανθα μαλλιά του ἐπαιξε τὸ λυκόφωτο ἀνάδοντας ἓνα μυστικὸ φωτοστέφανο.

Ἡ Παναγία πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς γέροντες, πήγε κοντὰ στὸ παιδί καὶ τὸ τράβηξε ἀπὸ τὸ ροῦχο.

— Παιδί μου, μᾶς ἔχαμε νὰ τρο-

«Ἐδρον αὐτὸν ἐν τῷ Ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων καὶ ἀκούοντα αὐτῶν...» (Λευκ. Β', 32).

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Κατάλαβες τώρα ;

— Εγώ δεν καταλαβαίνω, είπε η Άνθρα, λυπώμαι, μα είμαι τόσο κουτή!

— Άκούστε, είπε ο Ψάμμεντ. Πρόκειται για το έξης : Το χαμένο κομμάτι του φυλαχτού βρίσκεται στο παρελθόν. Δοιπόν πρέπει να ψάξουμε στο παρελθόν για να το βρούμε. Εγώ δεν μπορώ να ρωτήσω το φυλαχτό. Ρώτησέ το σύ. Μπορεί να βρίσκει χαμένα πράγματα ;

— Πού μπορούμε να βρούμε το άλλο μισό φυλαχτό ; ξαναρώτησε υποταχτικά ο Κύριλλος.

— Στο παρελθόν, είπε η φωνή.

— Σε ποιά εποχή ;

— Δεν μπορώ να σας πω. Διαλέχτε σεις μια εποχή, και γώ θα σας πω εκεί πού βρισκότανε το φυλαχτό, ακριβώς την εποχή εκείνη. Έλεϊ, θα το βρήτε μόνοι σας.

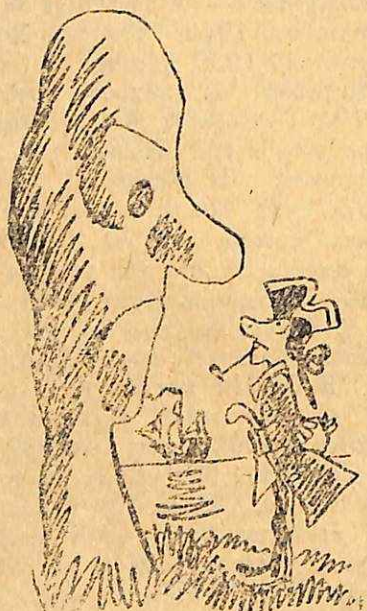
— Πότε τούτατε για τελευταία φορά ; ρώτησε η Άνθρα. Θέλω να πω πότε έσπασε σε δυο κομμάτια ;

— Η γλυκειά φωνή απάντησε :

— Πέρασαν από τότε χιλιάδες χρόνια. Την εποχή εκείνη το φυλαχτό ήτανε ολόκληρο, πάνω σ' ένα βωμό, τον τελευταίο πού είχε απομείνει. Εκφονικά ήρθαν ξένοι άνθρωποι με παράξενα όπλα, και καταστρέψανε το βωμό. Το φυλαχτό τέπηραν μαζί τους με πολλούς αιχμαλώτους. Ένας από αυτούς, ο ιερέας του βωμού, ήξερε τη μαγική λέξη και την είπε, και τότε το φυλαχτό έγινε άρατο, κι' έτσι μπόρεσε και ξαναγύρισε στο βωμό του. Ο βωμός όμως είχε καταστραφεί ολότελα. Και το φυλαχτό έμεινε εκεί χωρίς δύναμη καμμία. Έπειτα κάποιος ήρθε να ξαναχτίσει το βωμό και μιά πέτρα έπεσε πάνω στο μαγικό φυλαχτό και το χώρισε σε δυο κομμάτια. Δεν μπορούσα να βρω το άλλο μισό, εξακολούθησε η φωνή, και καθώς δεν ήτανε εκεί κανένας πού να ξέρει τη μαγική λέξη, το φυλαχτό έμεινε χωρισμένο στα δύο. Χιλιάδες χρόνια το μαγικό φυλαχτό βρίσκονταν εκεί χωρίς δύναμη, όταν κάποτε ήρθε σ' αυτό τον τόπο ένας μικρός σωμας κατακτητής με το στρατό του, και ύστερα από αυτόν ήρθανε πολλοί άνθρωποι πού φαίνονταν σοφοί, κι' ένας απ' αυτούς βρήκε το μισό φυλαχτό και τήρερε σ' αυτό τον τόπο. Μα κανείς δε μπορούσε να διαβάσει τη μαγική λέξη. Κι' έτσι περνούσε ο καιρός. Ο σοφός εκείνος πέθανε,

ύστερα πέθανε κι' ο γιός του, και το φυλαχτό, από χέρι σε χέρι, πουλήθηκε σ' έναν έμπορο, κι' από κεί τ' αγοράσανε έσεις, και το φέρατε εδώ, και τώρα πού μάθατε τη μαγική λέξη, μπορώ κι' εγώ να μιλήσω.

Αυτό είπε η φωνή. Μοῦ φαίνεται πώς με τον μικρόσωμο κατακτητή, έννοούσε τον Ναπολέοντα, γιατί, καθώς ξέρετε και σεις, ο Ναπολέων είχε πάει μιά εποχή στην Αίγυπτο μαζί με το στρατό του, κι' ύστερα από αυτόν πολλοί σοφοί κάνανε άνασκαφές στην άμμο, και βρήκαν εκεί άξιοθαύμαστα και περίεργα

πράγματα, μιάς μακρινής εποχής. Κι' ένα από αυτά, θαρρώ, ήτανε το μαγικό φυλαχτό πού άξιζε περισσότερο από όλα.

Τά παιδιά άκούγανε προσεχτικά. Καθένα από αυτά προσπαθούσε να κατάλαβει εσα έλεγε η φωνή.

Γιατί δεν ήταν εύκολο πράμμα να μπει κανείς στο νόημα.

Έκφονικά ο Ρόμπερτ ρώτησε :

— Μπορείς να μάς πές στο παρελθόν, στην εποχή εκείνη πού άκόμα, πάνω στο βωμό, βρισκόταν το φυλαχτό ολόκληρο ; Άν μπορείς να το κάνεις αυτό, τότε ίσως βρούμε και το άλλο μισό κομμάτι εκεί, κι' άς έχουνε περάσει χιλιάδες χρόνια...

— Είσαι κουτός, τον διέκοψε ο Κύριλλος, δεν καταλαβαίνεις πώς άν μάς πάει στο παρελθόν θα είναι για

μάς σά να ζούμε σ' εκείνη την εποχή, και σάν να μ'ν έχουνε περάσει τά χρόνια από τότε ; Δεν είναι έτσι Ψάμμεντ ;

— Πρώτη φορά πού μίλησες σωστά, είπε ο Ψάμμεντ.

— Ωραία, είπε η Άνθρα, τότε άς βρεθούμε στην εποχή εκείνη πού βρισκότανε ο βωμός και το φυλαχτό ήταν ολόκληρο άπάνω σ' αυτόν.

— Σύμφωνα, είπε η φωνή. Κρατήστε με τότε ψηλά, και πέστε τη μαγική λέξη. Ύστερα, με τη σειρά, άρχίζοντας από τον πιό μεγάλο από σάς, θα περάσετε μέσα από μένα, και θα βρεθήτε στο παρελθόν. Αυτό πού θα με κρατάει, να περάσει τελευταίος και να προσέχει να μη με χάσει, γιατί άλλοιώς κινδυνεύετε να μείνετε, για πάντα, στο παρελθόν.

— Αυτό δε θα μάς άρεσε καθόλου, είπε ο Ρόμπερτ.

— Όταν θέλετε να ξαναγυρίσετε πίσω, εξακολούθησε η γλυκειά φωνή, άς σηκώσει το χέρι του, όποιος με κρατάει, προς την Άνατολή, κι' άς πει τη μαγική λέξη. Τότε ξαναπερνώντας μέσα από μένα, θα βρεθήτε πάλι στην εποχή τη σημερινή.

— Μα για πές μας...

Άκούστηκε ένα δυνατό κούδούνι.

— Άχ ! κρίμα ! φώναξε ο Ρόμπερτ. Μάς φωνάζουνε για το τσάι. Εκναφέρε, σε παρακαλώ, το φως της ημέρας, για να μπορέσουμε να κατεβούμε στην τραπεζαρία. Σ' ευχαριστούμε για όσα είπες κι' έκανες για μάς.

— Πραγματικά, είμαστε υποχρεωμένοι κι' ένθουσιασμένοι, πρόσθεσε ευγενικά η Άνθρα.

Τό πρασινωπό φως άρχισε να λιγοστεύει.

Γίνηκε για λίγο σκοτάδι και ξαφνικά έλαμψε η μέρα και ξανακούστηκε ο θόρυβος του Λονδίνου πού έμοιαζε σάν ένα άγριο θηρίο πού ξυπνάει απότομα.

Τά παιδιά τρίψανε τά μάτια τους. Ο Ψάμμεντ έτρεξε γρήγορα να χωθεί στην άμμο του, και τά παιδιά κατεβήκανε για το τσάι. Ήταν άκόμα έπηρεασμένα από το πρασινωπό φως και την όραία μαγική φωνή.

Ύστερα από το τσάι η Άνθρα, έπεισε τους άλλους να κρεμάσει το φυλαχτό μ' ένα σπάγγο γύρω από το λαιμό της.

— Θάναι φοβερό άν το χάσουμε, τους είπε, και πολύ κουτό να μείνουμε για πάντα στο παρελθόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

ΟΧΤΩ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Τό άλλο πρωί η Άνθρα παρκάλεσε την παραμύνα να την άφήσει ν' ανεβάσει μόνη της το πρόγευμα του σοφού.

Εκείνος δεν τη γνώρισε στην άρχή. Ύστερα όμως φάνηκε πώς χάρηκε πολύ πού την είδε.

— Βλέπετε, σά; άκουσα, και κρέμασα το φυλαχτό στο λαιμό μου, του είπε.

— Έκανες πολύ καλά, απάντησε ο σοφός. Πώς τὰ περάσατε χτες το βράδυ ;

— Να πάρετε το πρωινό σας πριν κρυώι, είπε η Άνθρα. Ναί, εξακολούθησε, περάσαμε πραγματικά πολύ καλά. Τό φυλαχτό έκανε στην άρχή να σκοτεινιάσουν όλα. Ύστερα γέμισε το δωμάτιο από ένα πρασινωπό φως, και το φυλαχτό άρχισε να μιλάει. Ω ! θάπρεπε και σεις να την άκούγατε αυτήν την όραία φωνή ! Μάς είπε, πώς το άλλο μισό φυλαχτό είναι χαμένο στο παρελθόν, και πώς άν το θέλουμε πρέπει να ψάξουμε να το βρούμε.

Ο σοφός έξυσε το κεφάλι του και κοίταξε περίεργα την Άνθρα.

— Νομίζω πώς όλα αυτά τὰ γεννάει το παιδιάστικο μυαλό σας, τής είπε. Παιδιά σάς είπε πώς το άλλο μισό φυλαχτό λείπει ;

— Δε μπορώ να σας πω. Τ' ξέρω πώς αυτό δεν είναι σωστό ύστερα από την προθυμία και την ευγένεια πού δείξατε να μάς π'η τη μαγική λέξη. Όμως δεν έχω το δικαίωμα να μαρτυρήσω σε κανένα, το πρόσωπο πού μάς πρωτομίλησε για το φυλαχτό. Μα... ξεχνάτε το φαγητό σας !

Ο σοφός χαμογέλασε λίγο, ύστερα πάλι ξαναπήρε το σαβρό του υφός.

— Ευχαριστώ, είπε στην Άνθρα. Και σε παρακαλώ, να ρίχνεις μιά ματιά και στο δωμάτιό μου, άμα σου τύχει να περνάς από δω...

— Σας το υπόσχομαι, είπε η Άνθρα. Τώρα σάς άφήνω. Και να είσαστε βέβαιοι πώς ποτέ δε θα σας κρύψω, τι θα μπορώ ελεύθερα να σας πω.

Ο σοφός αυτός, δεν είχε ποτέ συναναστραφεί μ' άλλα παιδιά, και δεν ήξερε άν όλα σκέπτονται και φέρονται το ίδιο.

Για κάμποσην ώρα τον άπασχόλησε αυτή η σκέψη ως πού ξανακάθισε στο γραφείο του, και έξακολούθησε να διαβάζει ένα πελώριο

μοῦσε να πει « άς μη δοκιμάσουμε », έλοι πάλι ήταν έτοιμοι να τον κοροϊδέσουν.

Χρειάστηκαν τώρα να τακτοποιήσουν τά πράγματα έτσι ώστε να μπορέσουν να λείψουν μιά ολόκληρη μέρα γιατί φυσικά το κουδούνισμα για το φαγητό δε θα μπορούσαν να τ' άκούσουνε στα... παρελθόν πού θα βρίσκονταν, ούτε και θάπρεπε να προκαλέσουν την περιέργεια της γρηχάς παραμύνας τους. Τά παιδιά ήτανε πε-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σε μιά παιδική στέγη στην Άγγλία οι μικροί τρώσιμοι πλένουν μόνοι τους τά ρούχα τους. Και τί σοβαρά πού κάνουν τη δουλειά τους !

ρήφανα κι' ευχαρίστημένα πού είχαν κατορθώσει να κατάλάβουν όλα εκείνα τὰ περίεργα πράγματα πού τους είχε πει από τη μιά μεριά ο Ψάμμεντ, κι' από την άλλη η μαγική φωνή, για το Παρελθόν και για το Παρόν.

Όμως τους φαίνονταν άδύνατο πώς θα μπορούσαν ποτέ να δώσουν στην παραμύνα τους να κατάλαβει έστω και μιά λέξη από όλα αυτά.

Γι' αυτό την πείσανε να τους δώσει το φαγητό να τὸ πάρουνε μαζί τους στο Ρέτζενς - Πάρκ, και τής είπαν πώς θα περάσουν όλη την ημέρα στο ύπαιθρο. Εκείνη το πίστεψε, και τους έτοίμασε κρέας βραστό και πατάτες.

— Πάρτε στο δρόμο και κανένα κέικ, τους είπε, κι' έδωσε στον Κύριλλο ένα σελλίνι. Μην άγχεράσετε

τίποτα γλυκά με σιρόπια και λερώσετε τά ρούχα σας, κι' ύστερα δεν έχετε πού να βρήτε νερό να πλυθήτε.

(Ακολουθεί)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

12. ΑΛΩΠΗΕ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

— Οι πρόγονοί μου σιάνηκαν Κι' έμ'έν' άριστοκράτες και ένούσανε, Κερά Άλεπού, με πλούτη και παράτες.

— Πολύ σωστά κι' άς δώσουμε στα λόγια κάποιο τέμα, Κροκόδειλέ μου, φαίνεσαι στ' αλήθεια κι' άπ' τό... δόγμα !

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΑΣΙΝΟΣ... ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ο Ρίντμοντ Στέφενσον, ένας Άμερικανός στρατιώτης, όταν επέστρεψε νικητής στην πατρίδα του για ν' απολυθεί, έφερε μαζί του έναν πράσινο... γαϊδάρκο! Όταν άποδ βίστηκε στο λιμάνι, ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος έλεγε περιμένοντας τους δικούς του, άπορρησε τόσο με τον παράξενο γαϊδάρκο, ώστε παρήτησε κάθε άλλη του άσχολία κι' έτρεξε ξωπίσω του για νά δει άλλη μία φρά από κοντά τήν περίεργο αυτό ζώο. Ο συνωσιτισμός που δημιουργήθηκε ανάγκασε τήν άστυνομία νά υποχρεώσει τήν στρατιώτη νά νοικιάσει ένα ειδικό μεταφορικό μέσο.

Στους δημοσιογράφους και τους ρεπόρτερ που τόν επισκεπήσαν, ο Στέφενσον είπε: Τό γαϊδουράκι αυτό είναι τή καλύτερό μου πο'εμικό δώρο. Τό ανακάλυψα σ' ένα νηάκι τού Ειρηνικού, όταν πολέμουσαμε τούς Γιαπωνέζους. Ο γέρος που τή είχε μου τή χάρισε ευχαρίστως γιατί ή'αν φιλοαμερικανός. Μου τή φύλαξε μάλιστα ως τήν ημέρα που έπρόκειτο ν' άποδ. βασθώ στο καράβι μου για νά έρθω πίσω στην πατρίδα μου.

Σήμερα τή γαϊδουράκι αυτό πρόκειται νά παίξει σ' ένα έγχρωμο φίλμ, για νά τή δει ο κόσμος με τή άληθινό του χρώμα. Τή πιδ περίεργο όμως άπ' όλα είναι ότι έχει ένα έλληνικό όνομα. Τό λένε «Θεόδωρος»! Τό γιατί, κανείς δέν τή έμαθε ακόμα...

©©

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο μικρότερος πρωταθλητής τού κόσμου, είναι ο Ναθανάηλ Πικάρ, δισώ χρονών, που άγωνίστηκε με τούς πέντε παγκόσμιους άσους τού χόκεϊ με πατίνα, στο «Κρύσταλ Παλάς», τής Σουηδίας. Στην άρχή, οι πέντε αυτοί άσσοι, ένας Άμερικανός, ένας Έγγλέζος, ένας Γάλλος,

μια Νορβηγία και μια Δανέζα, μόλις είδαν τόν μικρό Ναθανάηλ, χαμογέλασαν συγκαταβατικά και άποφάσισαν νά μή συναγωνισθούν μαζί του, θυμωμένοι με τή Παγκόσμια Ένωση Χόκεϊ, που τούς έπαιξε — όπως νόμιζαν στην άρχή — φάρσα.

Άλλά μόλις είδαν τής καταπληκτικές κινήσεις τού Πικάρ πάνω στην παγωμένη πίστα, άποφάσισαν νά διεξαγάγουν μαζί του τόν... έπistolμη άγώνα. Πρώτος κατέδθηκε ο Άμερικανός, ο όποιος νικήθηκε σε 13 λεπτά, με 17 πόντους έναντι 8. Δεύτερος ο Έγγλέζος, που νικήθηκε κι' αυτός πάλι με 17 έναντι 7. Τρίτος ο Γάλλος, με 16 έναντι 9, τετάρτη ή Νορβηγίδα με 14 έναντι 13 και Πέμπτη ή Δανέζα με 22 έναντι 5! Τό καταπληκτικό αυτό ρεκόρ συμβαίνει για πρώτη φορά στα χρονικά τού χόκεϊ με πατίνα. Ο Ναθανάηλ Πικάρ, πρόκειται νά ξαναπαίξει τήν άλλη εβδομάδα και στην ίδια πίστα με τόν πατριώτη του Κλαίρ Σένι, που κατέχει τή χρυσή ζώνη αυτού τού άγωνίσματος...

©©

ΕΝΑΣ ΠΡΩΓΟΤΥΠΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Στήν Κυανή Άκτ ή, τίς τελευταίες αυτές μέρες, παρουσιάστηκε ένας πολύ πρωτότυπος κολυμβητής που κάνει άληθινά... θαύματα! Πρόκειται για τόν μικρό Τζέρι Τζέρι, που οι φίλοι του τόν φωνάζουν «ψηλά» έπειδή είναι μόλις 15 χρόνων και τούς ξεπερνάει όλους σ' άνάστημα. Για νά κρύψει λοιπόν τή μπί του, ο Τζέρι, που φαίνόταν διπλός με τή μαγιά, σκέπτηκε νά τή βάλει μέσα σ' ένα ειδικό βαρέλι, που τή άφηνε έξω μόνο τή πόδια, τή στήθος και τή χέρια. Όταν έπεσε στή θάλασσα μ' αυτό τή πρωτότυπο... μαγιά, οι φίλοι του τόν κορόϊδευαν, αλλά σε λίγες μέρες παρουσιάστηκαν κι' οι ίδιοι ντυ-

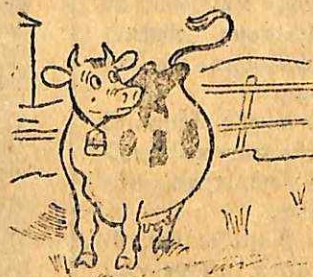
μένοι σαν κι' αυτόν; Τί είχε συμβεί; Άπλούστατα, είχαν ανακαλύψει ότι τή βαρέλακι αυτό τούς διευκόλυνε εξαιρετικά στα θαλάσσια παιχνίδια τους κι' ότι σαν έβγαιναν έξω δέν ένιωθαν τήν παραμικρή κόπωση.

Οι πλούσιοι παραθεριστές τής Κυανής Άκτ ή, μικροί και μεγάλοι, τή βρήκαν αυτό τόσο διασκεδαστικό, ώστε κάποιοι έξυπνος επιχειρηματίας άνοιξε στην περιφέρεια ειδικό βαρελάδικο που κάνει χρυσές δουλιές! Και μάλιστα για περισσότερη ρεκλάμα τή δνόμασε «Βαρελάκια τού ψηλέα Τζέρι Τζέρι».

©©

ΜΙΑ ΦΙΛΟΜΟΥΣΗ ΓΕΛΑΔΑ

Στό Τέξας, στο κτήμα κάποιου Τιμ Κάρτερν, υπάρχει μία γελάδα που θά τή ζήλευαν πολλοί για τή μουσική τής ένστικτο. Η γελάδα αυτή ήταν ή πιό ισχυρή άπ' όλες τίς άλλες συντρόφους τής κι' ούτε έβασκε, ούτε έδινε καθόλου γάλα. Έπειδή όμως δέν άξιζε ούτε και για τή κρέας τής, άφου ήταν πεσί και

κόκκαλο, τή χάρισαν σ' ένα άγοράκι για νά... παίξει! Χαρούμενο τή παιδί τήν πήγε στο σπίτι του προσπαθώντας νά τήν τσίσει. Τού κάκου όμως, γιατί ή γελάδα μόλις κι' άγγιζε τή φρέσκα χορτάρια. Άπελπισμένο τή άγρόάκι, μπηκε στο σπίτι του κι' έβαλε τή ραδιόφωνο για ν' άκούσει τήν παιδική ώρη, που τή πρόγραμμά τής ήταν εύθυμα παιδικά τραγουδάκια. Η γελάδα, που εξακολουθούσε νά στέκεται μελαγχολική άπ' έξω, μόλις άκουσε τή ραδιόφωνο, τέντωσε τ' αυτιά τής. Αυτό ήταν! Άμέσως έπεσε με τή ρούτρα στο χορτάρι κι' άρχισε νά τρώει λαίμαργα. Μόλις όμως σταμάτησε ή μουσική σταμάτησε και κείνη. Η γιαγιά τού παιδιού που παρατήρησε

αυτό τή φαινόμενο, ξανάβαλε τή ραδιόφωνο κι' ή γελάδα άρχισε πάλι νά τρώει. Άπό κείνη λοιπόν τήν ημέρα ή περίεργη αυτή γελάδα δέν τρώει άν δέν άκούσει μουσική. Και τής κάνουν ευχαρίστως τή χατήρι γιατί πάχυνε τόσο πολύ και δίνει τόσο πολύ γάλα, ώστε ο Τιμ Κάρτερν, τή πρώτο τής άφεντικό τρίβει τή μάτια του.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΜΙΧ. ΜΠΕΡΕΝΤ

ΜΑΝΝΟΥΛΑ!

Η μορφή σου πάντα στέκει άσπλη μέσ' τήν ψυχή μου, όμορφη σαν ένα ρόδο, καθαρή σαν προσευχή μου.

Και μου δένεται ή υιλιά μου με τή σκέψη μου για σένα κι' έρω μου φαίνεται ότι σένα σκέπτομαι όλο έν α.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΜΟΝΑΧΟΥ

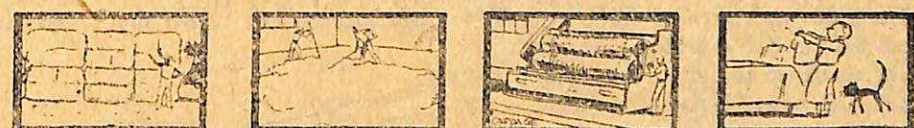

ΤΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΑΣ ΦΙΛΜ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΠΑΜΠΑΚΙ

1. Τό μπαμπάκι είναι τή άσπρο έλαφρότατο χνούδι που περιβάλλει τούς σπόρους τής μπαμπάκι. Η μπαμπάκι στον τόπο μας είναι ένας θάμνος που έχει τή πολύ 1—2 μέτρα ύψος, σ' άλλες χώρες όμως είναι δέντρο σωστό και φτάνει στα 5—6 μέτρα ύψος.—2. Στην Άφρική και στην Άμερική, αλλά και σε μερικές άπο τίς έπαρχίες μας, στή Μεσοσηρία, στή Βοιωτία κ. άλ. άπλώνονται άπέραντες φυτείες σκεπασμένες με μπαμπάκι. Καθεμιά έχει τή κλαδιά τής γεμάτα με καρπούς όλοστρόγγυλους και μαύρους.—3. Όταν οι καρποί είναι ώριμοι σκάζουν άπό μόνοι τους κι' άπό μέσα ξεφεύγει μία τούφα άσπρο χνούδι, τή μπαμπάκι.—4. Οι έθαγενείς μαζεύουν τή χνούδι αυτό με τή χέρια κι' ύστερα τόν περνούν άπό ειδικές έκκακιστικές μηχανές, που χωρίζουν τή μπαμπάκι άπ' τόν σπόρο.

5. Τό μπαμπάκι ύστερα καθαρίζεται, στεγνώνεται στον ήλιο και τή στοιβάζουν σε μεγάλα δέματα που τή λένε «μπάλλες» και που στέλνονται κατ' ευθείαν στα πλυντήρια.—6. Έκεί τή μπαμπάκι άπλώνεται και εκτίθεται σ' ένα ισχυρότατο ρεύμα άέρος που τή καθαρίζει άπ' όλες τίς σκόνης και τή ξένα σώματα.—7. Κατόπιν τή ξαίνουν και τή χενίζουν τέλος δέ τή κλώδουν με ειδικά μηχανήματα και βγάδουν μία κλωστή λεπτή και σκερή.—8. Άπό τήν κλωστή αυτή τήν μπαμπάκη γίνονται τή διάφορα ύφασματα, με τή όποια κατασκευάζουμε τή περισσότερα άπό τή καλοκαιρινά μας ρούχα κι' άπό τή άσπρόρουχά μας, αλλά κι' όλο μας σχεδόν τόν ρουχισμό τού σπιτιού.

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

— Καλημέρα Κυρία μου. — Ο άνδρας σας είναι έδώ; — Αυτόν ζητώ κι' έγω... Θέλετε νά με βοηθήσετε νά τόν βρούμε;

©©

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένα στρατιωτικό πρόβλημα

Ένα φρούριο έχει προμήθειες που τού φτάνουν για νά θρέψει 1200 στρατιώτες επί ένα χρόνο. Η άρχική φρουρά του είναι 250 άνδρες. Σ' ένα μίση μήνα όμως έρχονται άλλοι 200. Αυτό μήνες άργότερα έρχονται νέες ενισχύσεις άπό 1800 άνδρες. Για πόσον καιρό θά φτάσουν οι προμήθειες, άν λογαριάσουμε πώς ο χρόνος άποτελείται άπό 12 μήνες, που ο καθένας τούς έχει τριάντα μέρες;

©©

3. ΑΙΝΙΓΜΑ

Άρχίζει άρχές τού Μάρτη και τελειώνει τέλη τού Σεπτεμβρίου. Ο μάστορας που τή άχτισε δέν άφησε ούτε

πόρτες, ούτε παράθυρα. Πριν τελειώσει πήγε πλῆθος και κατοίκησε μέσα.

Έστάλη άπό τόν

Π. Παναγιωτόπουλον

Λευκωσία Κύπρου

©©

4. ΠΟΙΟΙ ΕΙΠΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ;

1. Νενίκηκός με Ναζωραίος!

2. Ω; τώρα ήμουν Διάβολος, άπό σήμερα άποφάσισα νά γίνω Άγγελος.

3. Άν μισούναι άνάμεσό τους, δέν τούς πιάσει έλευθερία.

4. Άς τή πάρει ο καλύτερος!

©©

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 7—13

1. Δαβίδ.— Η εικόνα με τή δρόμο που άκολούθησε ή μάγισσα θά δημοσιευθί στή άρχόμενη.

2. Πρόβλημα.— Ο Γιάννης γεμίζει τή κανάτι τών 3 δικάδων και τή άδειάζει σάν 5.

Υστερα τή ξαναγεμίζει και τή ξαναδειάζει πάλι σάν 5, όπου νά τή γεμίσει. Στο κανάτι τών 3 δικάδων θά έχει μείνει τώρα 1, δικά. Χύνει τότε τή γάλα άπό τή κανάτι τών 5 δικάδων και άδειάζει μέσα σ' αυτό τή μία δικά. Κατόπιν ξαναγεμίζει τή κανάτι τών 3 δικάδων κι' έτσι πάει στο σπίτι του με 4 δικάδες γάλα.

3. Ο Όμηρος.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τή συνδρομή τους νά τή στείλουν τή γρηγορότερο. Άς έχουν υπ' όψει τούς, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος ή καλυτέρευση επομένως δυσκολεύει πολύ τή έργο μου που απαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Έπειτα όμως σκέφτηκε πώς έκαμε ένα τόσο μακρινό ταξίδι ξεπίτηδες για να μιλήσει με τον γέρο πίθηκο και να πάρει τη συμβουλή του. Έτσι το αποφάσισε, πλησίασε δειλά-δειλά και με τη μιά φτερούγα του σκούνηξε λίγο τον κοιμισμένο. Ο πίθηκος άνοιξε τα μάτια του κι άρχισε θυμωμένος να φωνάζει: «Ποιός μ' ένοχλεί! Αφήστε με ήσυχο. Νυστάζω!» Το παπάκι μάζεψε όσο θάρρος του είχε απομείνει και διηγήθηκε το πώς ήρθε και ποιός τον είχε στείλει.

Ο πίθηκος άκουγε άνοιγοκλείνοντας τα μάτια του, μα πριν άκόμη τελειώσει η διήγηση του μακρινού ταξιδιού, γύρισε από το άλλο πλευρό λέγοντας: «Άσε με να κοιμηθώ! Αύριο πρωί έλα πάλι και θά σου πω τί πρέπει να κάμεις!» Τέτοια κακοτυχία δεν είχε ποτέ φανταστεί. Και τώρα τί θάπο- γίνει ως αύριο το πρωί; Πεινούσε και κρύωνε, ο άνεμος φυσούσε τώρα όλο και πιο παγωμένος σά να επρόκειτο να χιονίσει. Και το Μαυρομύτικο ήταν τόσο κουρασμένο που δεν μπορούσε πια να σταθεί στα πόδια του. Εύτυχώς λίγο πιο κει είδε έναν κορμό δέντρου.

Πήδησε, δίχως να χάσει καιρό, άπάνω εκεί, έβαλε το κεφάλι κάτω από τη φτερούγα κι αποκοιμήθηκε νηστικό και κατατασασισμένο από την κούραση κι από την στενοχώρια. Τη νύχια όμως άρχισε να χιονίζει. Το χιόνι έπεφτε-έπεφτε και οι νιφάδες πέταγαν πυκνά πυκνά και σκέπαζαν τη γή, τα δέντρα και τον κορμό που κοιμόταν το Μαυρομύτικο. Το σκέπασαν σχεδόν όλόκληρο το κοιμισμένο παπάκι. Πόσο θά κρύωνε κουκουλωμένο όλη νύχτα μ' αυτό το παγερό σεντόνι! Το πρωί όταν ξύπνησε δεν μπορούσε από το κρύο να κουνήσει τα πόδια του. Ούτε τίς φτερούγες του μπορούσε να σαλέψει, τόσο ήταν φορτωμένες από χιόνι. Και το χειρότερο απ' όλα ή μύτη του ή σημαδιακή κονούσε άφόρητα. Ένα κομμάτι χιόνι είχε παγώσει άπάνω εκεί! Έτσι ζαρωμένο από το κρύο, την πείνα και τον

πάγο στη μύτη του, γλύστρησε σιγά-σιγά κάτω από τον κορμό που είχε κοιμηθεί και ξεκίνησε να συναντήσει πάλι τον πίθηκο. Τόν βρήκε καθισμένον κάτω από δυο μεγάλους βράχους που καθώς ένώνονταν ψηλά σχημάτιζαν ένα μικρό σπιτάκι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΤΣΟΥΛΗΘΡΑ ΚΙ' Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ

